

IMPRESSUM

Urednik:

Luka Blažević

Ovaj broj uredili:

Luka Blažević

Ivan Nekić

Tomislav Klarić

Ivana Đapić

Milica Jerković

Leonarda Ružička

Draženko Tomić

Jure Robert Nikšić

Vedrana Dramac

Lektorica:

Katica Marković, prof.

Nakladnik:

Župa sv. Josipa Lički Osik

53201 Lički Osik

Tel. ++385-53-672-480

Fax.: ++385-53-639-257

e-mail: luka.blazev@gmail.com

Žiro račun župe:

PBZ 2340009-1100145366

Tisak:

Alfa-comerce, Zagreb

SADRŽAJ

UVODNIK

KORIZMENO-USKRSNA POSLANICA
BISKUPA MONS. DR. MILE BOGOVIĆA 2

HABEMUS PAPAM! 5

POVIJESNI SUSRET DVOJICE PAPA 6

TJEDAN SOLIDARNOSTI
S CRKVOM U BOSNI I HERCEGOVINI 7

NAŠ ŽUPNIK U KONGU 8

DAN ŽIVOTA 17

HODOČAŠĆE NA UDBINU 18

SVETO PISMO ZA SLIJEPE 19

KORIZMENA OBNOVA ZA RODI
TELJE KRIZMANIKA I PRVOPRIČESNIKA 20

SVETI JOSIP 22

RASPORED BOGOSLUŽJA 24

NAJAVA DOGAĐAJA U ŽUPI 24

KORIZMA I USKRS U GODINI VJERE

Korizmeno-uskrsna poslanica biskupa mons. dr. Mile Bogovića

Draga braćo svećenici, redovnici i ostali vjernici! Ovu korizmu i uskrsne blagdane slavimo u Godini vjere. U ovoj poslanici želim istaknuti da je korizma već od početka zamišljena kao posebni tečaj vjere, najprije za katekumene, a potom i za sve vjernike. Kada se zajednica sastajala, slavio se spomen na Kristovu smrt i uskrsnuće. Kršćanska zajednica gajila je također spomen na one, čija je smrt bila slična Kristovom umiranju. Zato su ih popisivali. Kršćanstvo je, s vremenom, proželo i običaje naroda. Običaji i razne vjerničke predaje bili su poput posuda u kojima je prenošena vjera s koljena na

koljeno. Zato je za život vjere vrijedno upoznati te običaje.

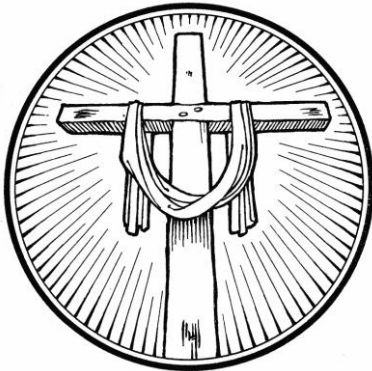
1. Korizma kao tečaj vjere

U ovoj Godini vjere valja naglasiti da je korizma jako liturgijsko vrijeme. Možemo reći da se u to vrijeme odvija pravi i cjelovit tečaj kršćanstva. Kažem cjelovit, jer, npr. u božićnom vremenu, taj tečaj je samo djelomičan. U prvoj Crkvi svaki pripravnik na kršćanstvo trebao je proći taj tečaj kako bi u uskrsnoj noći krštenjem bio primljen u kršćansko zajedništvo. Vrhunac toga korizmenog puta je u Svetom trodnevlju koje završava proslavom Isusova uskrsnuća. Neosporna je činje-

nica da je Kristovoj proslavi i pobjedi (Uskrsu) prethodila velika patnja i smrt. To je snažna poruka pouke svakom kršćaninu na njegovom zemaljskom putovanju.

Naime, na koncu svoga zemaljskog puta (prije nego će biti uzdignut na križ), zbililo se nešto toliko važno, da je Isus rekao apostolima kako to i oni trebaju trajno činiti njemu na spomen. Crkva to vjerno čini. To činimo i mi danas spominjući se časa kada je Krist uzeo kruh, blagoslovio ga, prelomio i dao svojim učenicima govoreći: Uzmite i jedite ovo je tijelo moje koje se za vas predaje. Jednako tako uzeo je i čašu s vinom i rekao:

Uzmite i pijte ovo je krv moja koja se za vas proljeva. Prihvatiti da se Tijelo predaje i Krv proljeva za braću, proglašeno je najvažnijim i najvrednijim činom što ga čovjek može učiniti. Zato to treba činiti Kristu na spomen. Tu je formuliran kršćanski vrijednosni sustav u kojemu žrtva za braću ima najveću vrijednost.

2. Popišimo svoje žrtve i svjedoke vjere

Izgradili smo Crkvu hrvatskih mučenika na Udbini. Ona, u jačanju takvog kršćanskog vrijednosnog sustava, ima posebnu važnost ne samo za našu Biskupiju, nego za cijelu Crkvu u Hrvata. Ona je propovjedaonica s koje, posebno među Hrvatima, odjekuje poruka o Kristovoj i vjerničkoj patnji kao spasonosnom trpljenju. Pokrenuli smo inicijativu da se cijela naša povijest promatra pod vidom spasonosne patnje koja nas vodi prema konačnoj pobjedi. U njoj se posebno sjećamo svih onih koji su na ovim našim hrvatskim prostorima svoje tijelo i svoju krv prikazali za spasenje drugih. Želimo današnjem naraštaju otkrivati tragove mučeništva u našoj kršćanskoj prošlosti. Sada smo posebno zauzeti traženjem mučeničkih tragova u stradanjima za vrijeme Drugog svjetskog rata i poraća. Ne treba ni govori-

ti kako su i tada u groznim mukama mnogi pravednici stradavali. U tu svrhu postoji Komisija za hrvatski martirologij iz koje stoje Biskupske konferencije Hrvatske te Bosne i Hercegovine. Nastojte svi pribaviti što više točnih podatke o svojim stradalima i pomozite župniku, odnosno njegovom povjereniku, da se sve to zapiše i sačuva. Nadasve, nemojte zaboraviti podatke o vjerničkom ponašanju stradalih: je li ostalo negdje zabilježeno ili zapamćeno da se tko prije smrti pomolio, oprostio, kleknuo i sl. Nedavno je u prikrivenom grobištu kraj Zagreba otkopan kostur mladića od 16 godina koji je u trenutku strijeljanja 1945. čvrsto držao križić u rukama. Ive Katalinić iz Senja bacio je prije strijeljanja papirić iz zatvora na kojem piše da on i drugi s njime umiru mirni i pravedni i svima opraštaju; jedan je mladić molio ubojicu da mu prije smrti dopusti izmoliti Anđeo Gospodnji. To su, bez sumnje, pravi mučenici, a takvih je zacijelo mnogo i potrebno je da njihovo vjerničko svjedočanstvo bude zabilježeno, kao što su takva svjedočanstva bilježena sve od početaka Crkve.

3. Popišimo vjerske običaje

Prošlih dana pratili smo odlazak Benedikta XVI. u hodočastičku mirovinu, kako je on sam to nazvao. Za nas Hrvate Benedikt XVI. svakako će najviše ostati u sjećanju jer je 4. i 5. lipnja 2011. posjetio Hrvatsku.

Među ostalim, za cijelu Crkvu taj Papa će ostati kao onaj koji je otvorio Godinu vjere. On je osjetio opasnost od diktature relativizma koja ima svoje kori-

jene u slabljenju vjere. Ako se zanemari Božja riječ, ostaje nam samo ona ljudska koja i ne može biti nego relativna, ovisna o prilikama. Kada se narušava odnos prema gore (Bogu), narušava se i odnos među ljudima. Svijet u kojemu se Bog izvlašćuje, postaje plijen opasnih i oholih grabežljivaca. Benedikt XVI. je, kao vrhunski mislilac i duboki vjernik, sa svojeg mjesta Petrova nasljednika dobro uočio da je u svijetu poljuljano povjerenje i u ljude i u ustanove te da je potrebno uhvatiti se za sigurno i stalno, u što se možemo uvijek pouzdavati. Zato je proglasio Godinu vjere.

Bog zaslužuje da mu vjerujemo. On, naš Stvoritelj i Uzdržavatelj! Još više od toga: on je po Isusu Kristu pokazao da nas neograničeno ljubi. Vjera je najdragocjeniji dar koji nas veže uz Boga i vječnost. Spasonosno za nas, dakle, nije to što živimo danas, a ne jučer, što smo Hrvati, a ne nešto drugo, što smo ovoga ili onog zanimanja. Spasonosno je to što smo vjernici, što smo povjerovali u Isusa Krista, što vjerujemo Crkvi koja ga navješćuje.

U prenošenju vjere pomažu nam i razni običaji. Ja sam u popratnoj poslanici za Godinu vjere i u Božićnoj poruci vjernicima Gospičko-senjske biskupije naglasio potrebu da gajimo običaje koji su, poput posuda, prenosili vjeru od starijih na mlađe naraštaje. Želim ovdje na tu poruku nadograditi novi prijedlog. Želim da se na području naše Biskupije popišu običaji cijele crkvene godine. To se može unutar župne kateheze i školskog vjeronauka. Neka mlađi pitaju svoje bake i djedove, a

stariji neka im nastoje biti na raspolaganju.

Popis ima evangelizacijski smisao jer će na taj način običaji koje je stvorila vjera naroda ojačati vjeru u današnjem puku. Negdje će se moći mnogo toga učiniti vezano uz školski program (ako se prethodno razgovara s upravom škole).

Neka vjera koja je tekla kroz hrvatska vjerna stoljeća i kroz ove naše prostore napaja i ovaj

naraštaj Hrvata katolika; molimo također da se taj tok ne zaustavi u našem vremenu nego neka teče dalje, na nove naraštaje našega naroda i cijeloga svijeta. Vjera nije nešto što teče do mene i onda stane. Ona, poput rijeke, treba teći dalje, napajati, čistiti, oplodivati druge živote. Vjera je voda koja uvire u život vječni. Voda je u liturgiji snažan simbol vjere koja se prenosi, koja teče i nikada ne smije zavr-

šiti uvirom u privatnost, postati privatna stvar; da uvijek ostane „voda živa“ a ne suho riječno korito ili mrtvi kanal. Zato je voda i kod krštenja.

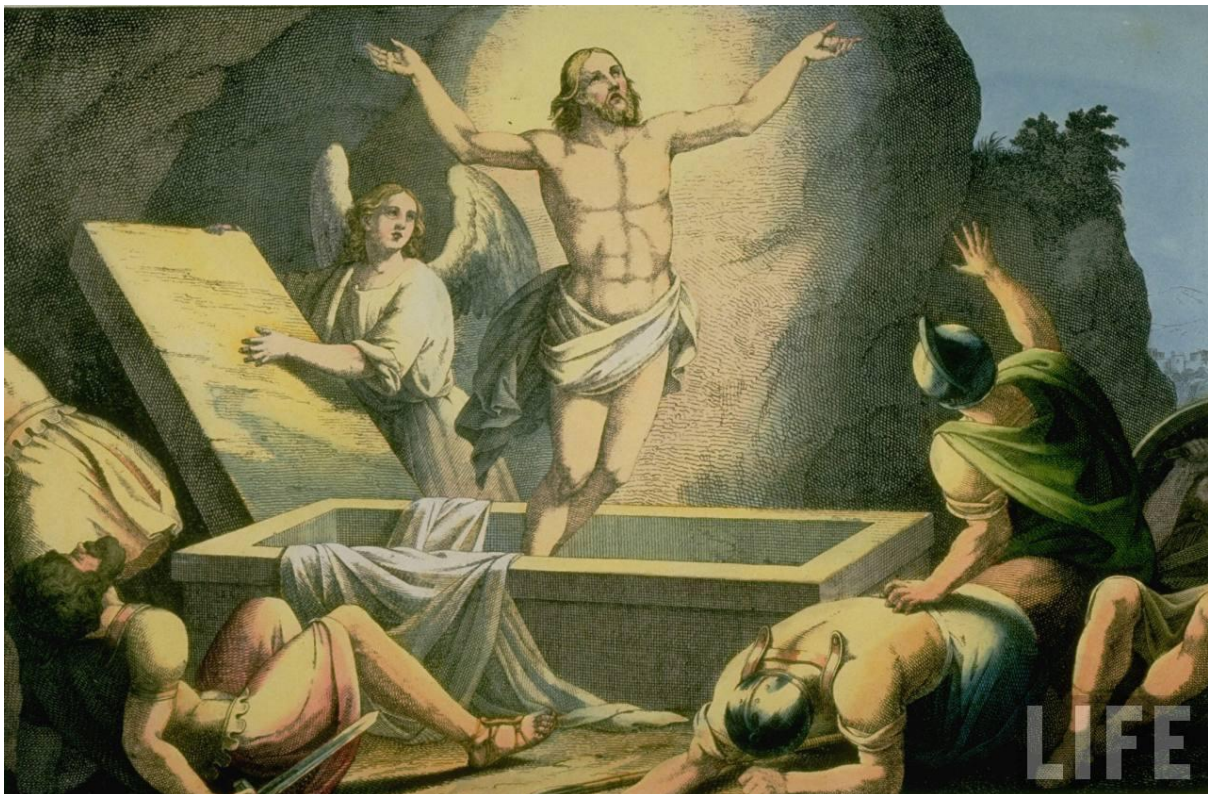
Vjerski običaji su također te prenosnice i propusnice vjere u novo vrijeme i u nove naraštaje. Zato će njihovo bilježenje i pamćenje biti oživljavanje vjere naših starih i putokaz novim naraštajima.

Dragi vjernici, vjerujem da ćete ove korizme uspješno proći tečaj vjere koji nam ona nudi. Ovih dana pjevamo: „Isukrste svoju muku, tisni u srca svome puku!“ Isusova muka bila je spasonosna za sve nas jer nam je otvorila put prema pobjedi nad silama zloća i do uskrsnuća. Spasonosno je i sjećanje na tu muku. Korisno je za naše spasenje također slijediti kršćane koji su se sa svojim križevima nosili, imajući pred sobom Kristov primjer. Vrijedno je zabilježiti ih i čuvati spomen na njih. Vrijedno je također zabilježiti kršćanske običaje koje je na našim prostorima oblikovala vjera našega naroda i nadahnjivati se kršćanskom praksom naših starih.

Čestit Uskrs i radosne vazmene blagdane želi
vaš biskup

† Mile Bogović, v.r.

U Gospiću, 10. ožujka 2013.

HABEMUS PAPAM!

"Javljam vam radosnu vijest: Imamo Papu! To je uzoriti i prečasnai gospodin Jorge Mario Bergoglio, kardinal Svete Rimske Crkve, koji je uzeo ime Franjo".

Tim je riječima kardinal Jean-Louis Pierre Tauran objavio s lože bazilike svetog Petra ime 265. Petrova nasljednika.

Papa Franjo u svom prvom obraćanju nakon izbora za poglavara Crkve zahvalio je mnoštvu okupljenom na Trgu Sv. Petra na dočeku i pozvao vjernike da ga prate svojim molitvama. Pojavljivanje novog poglavara Katoličke Crkve na loži bazilike Sv. Petra okupljeno mnoštvo pozdravilo je burnim pljeskom i usklikima: "Živio Papa!", "Franjo, Franjo".

"Braćo i sestre, dobra večer! Poznato vam je da je dužnost konklave bila Rimu dati biskupa. Izgleda da su ga moja braća kardinali išla potražiti gotovo na kraj svijeta", našalio se novi Papa na račun svog argentinskog porijekla. "Hvala vam na dočeku. Biskupijska zajednica Rima ima svog biskupa: hvala! I prije svega, želim se pomoliti za našeg biskupa u miru, Benedikta XVI. Molimo svi zajedno za njega, da ga Gospodin blagoslovi i da ga Majka Božja čuva", rekao je Papa a zatim je zajedno s vjernicima izmolio Očenaš, Zdravomariju i Slava Ocu. Sada započinjemo taj put, put bratstva, ljubavi i međusobnog povjerenja. Molimo uvijek jedni za druge, za čitav svijet da zavlada veliko bratstvo. Želim da ovaj put Crkve koji danas započinjemo bude plodonosan za evangelizaciju ovog tako lijepog grada, rekao je Papa.

POVIJESNI SUSRET DVOJICE PAPA

Dvojica papa, Franjo i Benedikt XVI., zagrlili su se i zatim zajedno molili u kapeli papinske palače u Castelgandolfu. Jedinstveni trenutak u povijesti bio je današnji susret dvojice papa: Franje i njegova prethodnika Benedikta XVI. u papinskom ljetnikovcu u Castelgandolfu pokraj Rima. Papa Franjo u bijelom helikopteru stigao je iz Vatikana na heliodrom u Castelgandolfu gdje ga je dočekaao Benedikt XVI.

Na dočeku su bili i biskup mjesta Albano (pod koje spada Castelgandolfo) mons. Marcello Semeraro i direktor papinskih vila Saverio Petrillo.

- Njih dvojica su se zagrlili i snažno stisnuli na heliodromu - kazao je šef ureda za tisak Svete Stolice otac Federico Lombardi.

Molili za istom klupom

Zatim su Papa i Papa u mirovini zajedno automobilom otišli u apostolsku palaču. Helikopter s papom Franjom poletio je iz Vatikana prema Castelgandolfu u 12,05 sati. Obojica su bili odjeveni u bijele mantije. Po dolasku u papinsku palaču Franjo i Benedikt XVI. otišli su moliti u kapelicu. Dvojica papa su molili za istom klupom. Klečali su jedan pored drugoga.

Franjo, čim je izabran za novog Rimskog biskupa, telefonirao je Benediktu XVI. u Castelgandolfo i najavio svoj dolazak njemu u posijet. Tijekom susreta s novinarim prije točno tjedan dana (16. ožujka), Franjo je kazao kako je u proteklim događajima glavnu ulogu imao Sveti Duh, koji je „nadahnuo Benedikta XVI. u donošenju odluke za dobrobit Crkve, te u usmjeravanju u molitvi i izboru koji su učinili kardinali“ u konklavi u Sikstinskoj kapeli. Franjo je u Benediktu XVI. govorio i kada je primio kardinale, kao i u homiliji tijekom svete mise njegova početka službe kao Rimskog biskupa. Govoreći veleposlanicima akreditiranim pri Svetoj Stolici, Franjo je podsjetio kako je Benedikt XVI. kritizirao „diktaturu relativizma“. Ta diktatura „ostavlja svakome da bude mjerilo samome sebi i stavlja u opasnost suživot među ljudima“, objasnio je Franjo u govoru veleposlanicima 22. ožujka.

TJEDAN SOLIDARNOSTI S CRKVOM U BOSNI I HERCEGOVINI

Poslanica uz Tjedan solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u BiH-u Vjera bez djela je mrtva

Povodom Tjedan solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u Bosni i Hercegovini, koji traje od 25. veljače do 3. ožujka 2013, predsjednik Hrvatskoga Caritasa, varaždinski biskup Josip Mrzljak, objavio je sljedeću poslanicu:

Dragi vjernici! Svi biskupi, članovi Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine, svake se godine redovito sastaju, zajednički razgovaraju i stvaraju planove za vjernike koji žive u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini ili su raseljeni diljem svijeta. Na taj način biskupi očituju svoje jedinstvo, zajedništvo i nepodijeljenu ljubav prema svojem hrvatskom narodu, ali i prema svakom čovjeku.

Ove godine posebno se sjećamo prvog sarajevskog nadbiskupa Josipa Stadlera koji se prije 180 godina rodio u Slavonskom Brodu, studirao u Rimu, kao profesor radio u Zagrebu, ali je cijeloga sebe dao za Hrvate u Bosni kamo ga je Božja providnost poslala. Njegovo životno svjedočanstvo neka nam bude primjer ljubavi prema Katoličkoj Crkvi i svom hrvatskom narodu gdje god živi.

To isto zajedništvo želimo prenijeti na naše svećenike, redovnike, redovnice, na sve vjernike laike ali i sve ljude dobre volje. Stoga već po sedmi put organiziramo Tjedan solidarnosti između druge i treće korizmene nedjelje u kojem na različite načine: molitvom, slavljenjem euharistije, organiziranjem susreta na župama, želimo

doprinijeti većem povezivanju i upoznavanju vjernika iz Bosne i Hercegovine i Hrvatske.

Upravo kroz te susrete učimo vrednovati kulturu i običaje, stječemo nove prijatelje, otvaramo svoja srca, razvijamo svijest za prepoznavanje teškoća u kojima žive naša braća i sestre u vjeri, prepoznamo i vrednujemo napore koje Katolička Crkva u Bosni i Hercegovini poduzima za očuvanje života Hrvata katolika u njihovoj domovini. Na taj način svjedočimo da prepoznamo znakove vremena koji im narušavaju dostojanstvo života, volju, motive i snove za bolju budućnost njihove djece.

Biskup Mrzljak podsjetio je na početke same inicijative istaknuvši da su i prije te akcije mnoge hrvatske župe i biskupije pojedinačno pomagale Hrvatima u BiH-u

Biskup Mrzljak podsjetio je na početke same inicijative istaknuvši da su i prije te akcije mnoge hrvatske župe i biskupije pojedinačno pomagale Hrvatima u BiH-u

Našoj braći i sestrama želimo reći: »Nisi sam!« i »U ovome smo zajedno!«. Tim riječima razumijevanja, prihvaćanja i podrške želimo izraziti zahvalnost za brojne darove kojima Hrvati iz Bosne i Hercegovine obogaćuju nas u Hrvatskoj: za dar brojnih svećeničkih i redovničkih zvanja, za obogaćivanje svakodnevnim primjerima svjedočanstva žive vjere, koji pomažu da i naša vjera živi, za očuvanje katoličke vjere u Bosni i Hercegovini, za brojne obitelji koje pomlađuju hrvatsko nacionalno biće, za doprinos kulturi, znanosti, gospodarstvu.

Kako bismo na konkretan i djelotvoran način pokazali da razumijemo i prepoznamo probleme s kojima se svakodnevno susreću, da nam je iskreno stalo i da smo spremni pružiti ruku pomoćnicu, sedmu godinu za redom, molitvom i novčanim darom, već prema mogućnostima, na treću

korizmenu nedjelju pokazujemo da živimo ono što vjerujemo. A što to vjerujemo? To si pitanje na poseban način postavljamo u Godini vjere. Vjerujemo da su pred nama buduća dobra – nadamo im se, vjerujemo u ljubav koja se svjedoči konkretnim djelima, vjerujemo da nema zajednice vjernika bez bratskog zajedništva kojeg otkrivamo po braći i sestrama na našem životnom putu, vjerujemo da smo kao vjernici laici, po svojoj krsnoj milosti, sudionici proročke, svećeničke i kraljevske službe Isusa Krista, i da na izazove svakodnevnoga života trebamo odgovarati pošteno, ponizno i hrabro. Na taj način »Crkva – koja u vlastitom krilu obuhvaća grješnike te je u isti mah sveta i potrebna čišćenja – neprestano kroči putem pokore i obnove... okrijepljena snagom uskrsnuloga Gospodina kako bi strpljivošću i ljubavlju savladala svoje unutrašnje i vanjske žalosti i teškoće te u svijetu vjerno, iako zasjenjeno, otkrivala njegovo otajstvo, sve dok se na kraju ne bude očitovalo u punom svjetlu« (usp. Porta fidei 6).

U ovom vremenu pripreme na Uskrs, koje obilježavaju brojne društvene nepravde i krize, preispitujmo braćo svoj cjelokupni život i djela koja činimo. Neka nam to bude prilika da vratimo povjerenje jedni u druge kako bismo u svijet mogli unositi neprolazne vrijednosti: zalaganje za dostojanstvo života, za pravdu, istinu i poštenje, za pomaganje bližnjima u potrebi – jednom riječju za caritas: djelotvornu kršćansku ljubav. To je naše životno poslanje koje nadahnjuje sve one koje traže dobro svojih bližnjih. Neka nas u tim nastojanjima očuvanja jedinstva katoličke Crkve i Hrvatskog naroda, u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, prati zagovor Marije, Majke Crkve. Ona neka ishodi bogatstvo blagoslova i milosti za naše pastire i cijelu Crkvu Božju koja živi u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini.

NAŠ ŽUPNIK vič. LUKA BLAŽEVIĆ POSJETIO AFRIKU - KONGO

U mjesecu veljači naš velečasni Luka Blažavić proveo je u misijama u Africi. Vratio se početkom trećeg mjeseca od sunca preplanulog lica i vidno mršaviji. Kako je došao na ideju da ode na taj put, te kakvi su njegovi dojmovi otkrio nam je u kratkom razgovoru. (Razgovarala: Katica Marković)

1. Čuli smo da ste bili u misijama mjesec dana. U kojoj ste državi bili i u kojem mjestu?

Ovdje, u Lici, u mjesecu siječnju i veljači se ne može računati na neke ozbiljnije poslove jer je zima pa je to pogodno vrijeme da se možemo posvetiti nečemu drugome. Ja sam proveo mjesec dana u misijama u Kongu u Africi, točnije u župi Mukamba. Bio sam s grupom volontera iz Italije, bilo nas je sve skupa devetnaest: šesnaest Talijana, dva Slovenca i ja iz Hrvatske. To su ljudi koji idu često u Međugorje pa putem, u polasku ili povratku, stanu ovdje kod nas i imaju svetu misu u našoj crkvi. S njima sam se sprijateljiio, zbližio i čuo sam vijest da idu u misije, pa sam im se pridružio.

2. Što Vas je potaklo da krenete na taj, vjerujem, nimalo lak put?

Još dok sam studirao teologiju u meni se rodila želja da makar jedan dio svog života posvetim misijama. Čovjeka nešto vuče, tjera, da napravi u životu nešto više, nešto jače... Mene su uvijek privlačile misije, misijski krajevi, a toj težnji je pridonosio i moj svećenički poziv. Nakon što sam završio školu, bio sam četiri godine kapelan u Senju, a 1994. sam došao ovdje u našu župu u Lički Osik. Još je trajao Domovinski rat, sve bilo porušeno, ljudi raseljeni... Tada se ta želja za odlazak u misije nije

mogla nikako ostvariti, jer misije su, poslije rata, poslije Oluje, ovdje kod nas u Lici bile, obnoviti ono što je porušeno. Obnoviti ne samo porušene objekte, već duhovno obnoviti ratom ispaćene ljude, kako starosjedioce tako i prognanike i izbjeglice iz drugih krajeva, koji su bili i u duhovnoj krizi i materijalnoj bijedi. Sad se pružila prilika da se mi se i ta želja ostvari.

3. Jeste li osjećali strah prije polaska? Da li ste se prije puta zaštitili od mogućih oboljenja?

Straha nije bilo, jer kad se čovjek stavi u Božje ruke, onda se ne boji ničega. Naravno, mi kad idemo u Afriku moramo biti cijepljeni protiv malarije, žutice, tetanusa i dr. bolesti. Ne može se ući u državu bez kartona cijepljenja.

4. Kako je bio organiziran put? Gdje ste bili smješteni?

Put je organizirala grupa iz Udina. Najprije smo putovali avionom dva sata od Venecije do Pariza, zatim iz Pariza osam sati do Kinshase, to je glavni grad Konga i još dva sata unutar Konga od Kinshase, do Kanange, pa još 80-ak km do župe Mukamba. To je župa naše Gospe Mukamba. To je u južnom dijelu Konga, francusko jezično područje. Njihov jezik je čili ba čili bu.

5. Kakav je bio prvi dojam kad ste stigli – izgled naselja, uvjeti života ljudi?

Područje gdje sam ja bio je možda najzapušteniji dio Konga, oni još nemaju struje, nemaju vode, nemaju ceste, pa možete zamisliti život, kada ljudi nemaju osnovne uvjete za život... Kuće su od blata, ilovače, pokrivene slamom...

Škola

6. *Čime se ljudi bave i imaju li mogućnost privređivati za život?*

To je područje nerazvijeno, ljudi bi radili, ali nemaju osnovnih uvjeta da bi mogli raditi i privređivati, najviše se bave poljoprivredom. Jedna njihova dnev-

nica je dva dolara, mjesečno mogu zaraditi 35 – 40 dolara - a i to je dobro jer većina ljudi ne može naći zaposlenje i nešto zaraditi.

Gradnja nove škole

7. *Ima li puno bolesti? Od kojih bolesti najviše obolijevaju? Imaju li medicinsku skrb?*

Ljudi najviše boluju od malarije. Dok sam bio dolje od malarije je umrlo jedno dijete od sedam godina. Mene su pozvali da dođem blagosloviti to dijete. Još dvije djevojčice iz te obitelji, mlađe sestre, imaju tuberkulozu. Mi smo međusobno skupili sredstva da pomognemo toj obitelji u liječenju tih dviju djevojčica. Ima i drugih raznih bolesti. Oni imaju ondje jedno jezero, u tom jezeru se kupaju, peru suđe, peru rublje, a tu vodu i piju. Primijetio sam da je i ne prokuhavaju, kad bi je makar prokuhivali, možda bi bilo manje bolesti. Znači tu vodu

koriste za sve što im je potrebno u životu.

8. *Koliko dugo misionari tu djeluju, misionarska zajednica, kako je organizirana župa i koliko ima vjernika? Što Crkva znači tim ljudima?*

S nama je putovao, i za realizaciju ovog puta je najzaslužniji, jedan misionar iz Konga Jan Kot. On je član reda jedne kongregacije, čije je sjedište u Rimu, a zadužen je za misijske krajeve u Africi. Iako on sada živi u Europi, u Rimu, vrlo je vezan za svoj kraj iz kojeg potječe i gdje je nikao i, kao i svatko od nas, jako voli svoju domovinu.

Tamo gdje smo mi bili nema misionara. To je njihova domaća župa. Ima je-

dan svećenik koji ima tri velike župe Mokamba župa naše Gospe, Župa Čondo i treća župa Čačača. U sve tri župe ima oko 15.000 vjernika. Svećenik sve obilazi motorom, a njegovo područje oko 40 km. Zamislite, to je tropsko područje, i kad kiša pada bude sav mokr. Obilazi svoje župe i župljane, a ako stigne i jedanput mjesečno služiti svetu misu u svakoj župi to je jako dobro. U

Kongu ima još zvanja, to je Crkva koja se rađa. To je treći svijet.

Crkve su od obične cigle, klupe su obično drvo, oltar napravljen od četiri drveta i gore daske. To je siromašno i skromno, ali u tim ljudima se osjeća jedna velika vjera, jedna poniznost, nešto duboko u njima i Bog im je za njihov život i vjeru nešto veliko. Oni kao vjernici kao kršćani jako duboko doživljavaju vjeru.

- Prinos darova na misi-

9. *Na kojim jezicima su mise?*

Mise smo držali na talijanskom i na njihovom jeziku. Na misi se osjeti duh njihove vjere. Nedjeljom misa traje i do dva i pol sata. Oni pjevaju, plešu i gestama izražavaju svoje oduševljenje.

10. *Jesu li većina tamošnjih ljudi katolici? Ima li drugih vjera?*

Tu je 80% kršćana od toga 50% katolici i 30% protestanti i pravoslavci, a ostatak od 20% su islamske vjere i ima jako puno sekta.

11. *Koji je bio Vaš zadatak u misijama?*

Tamo smo djelovali kao volonteri. Dan smo počinjali u 7 sati sa svetom misom navečer smo završavali s krunicom. Naš glavni zadatak je bio gradnja škole. Oni nemaju još prave zgrade za školu, već se nastava održava pod običnom nadstrešnicom pa nastave ne može biti ako je kiša. Mi smo uzidali školsku zgradu od cigle koju smo sami pravili. Nedostaje još samo krov. U našoj smo grupi imali i medicinsku sestru, donijeli smo dosta lijekova. Pomagali smo i novčano. I sam dolazak k njima i život s njima je u njihovim očima jako veliko, oni vole kad im netko dođe u posjetu,

osobito ako su to bijelci iz Europe. Oni tad osjećaju da nisu zaboravljeni. Potpuno smo se posvetili tim ljudima. Gdje god se pojaviš djeca trče za tobom i govore „la blanko, la blanko“ (bijelac, bijelac) „bon-bon“. Ako im nešto dijeliš svi se skupe oko tebe, ali onaj koji je već dobio nešto neće se pomaknuti da dobiju i drugi. Dijelili smo im jedan dan odjeću, pa su svi došli polugoli, samo da bi dobili više odjeće.

12. Djeca su uvijek najugroženija socijalna skupina. Kako žive djeca? Mogu li im njihovi roditelji osigurati osnovne uvjete za život?

To je siromašno područje, a ima jako puno ima djece. Nema obitelji ispod petero djece. Djeca žive u lošim uvjetima, a roditelji im ne mogu bolje pružiti,

kad ni oni nemaju od čega. Ali u toj djeci se osjeća neka energija, nešto pozitivno, veselo, skromno, ali iskreno... Sam njihov pogled ne može čovjeka ostaviti ravnodušnim. Svi smo nastojali bar nešto lijepo učiniti za tu djecu, pružiti im neki slatkiš ili, ako ništa, toplu riječ i pažnju. Oni to primijete i jako cijene.

13. Što jedu?

Kod njih se najviše jede palenta i riža, meso - ako jedanput tjedno. Imaju sve namirnice koje i mi poznajemo, grah, blitva i dr. zelenje. Postoji tržnica (placa) na kojoj se hrana može kupiti, tko ima novca. Za njih je uspjeh ako priskrbe za jedan obrok dnevno.

Fotografiranje s dobročiniteljima

14. Postoje li škole i kako su organizirane? Da li im obrazovanje daje nadu u bolju budućnost?

Osnovna škola traje šest razreda, srednja šest razreda, ima i fakultet koji može pohađati samo mali postotak bogatih. I ova siromašna djeca vole školu,

ali koliko se oni mogu sami obrazovati? Ako im roditelji rade oni moraju i mlađu braću i sestre voditi sa sobom u školu i voditi brigu o njima. Mala djeca plaču, ili su gladni ili spavaju, i zamislite kako oni mogu učiti u takvim uvjetima, koliko se

mogu posvetiti školi i učenju. Imaju jednu ploču, jednu bilježnicu, olovku i to im je sve. Nemaju torbe, udžbenike kao naša djeca da je u 1. razredu teža torba od samog djeteta. Učitelji daju od sebe koliko mogu pa se ipak vidi određen napredak.

Kako mi možemo pomoći toj djeci u školovanju? Postoji mogućnost kumstva. To je mogućnost financiranja jednog učenika, gdje cjelogodišnja školarina sa svim njegovim potrebama za učenika osnovne škole iznosi 50 eura, a za učenika srednje škole 100 eura.

Škola

15. Misionar u Kongu Fra Ilija Barišić je izjavio da je Kongo „Skandalozno bogata zemlja u kojoj ljudi umiru od gladi“. Tko je kriv za takvo stanje u zemlji?

To je uvijek pitanje bogatstva i siromaštva. Mali je postotak bogatih a dosta siromašnih i velika je razlika među njima. Kad bi se to rasporedilo... Na primjer njihov bivši predsjednik je posredovao pri svakom zapošljavanju u zemlji i od svih zaposlenih je uzimao dio njihovog dohotka . Sve novce je držao u švicarskoj banci i jako je bio bogat. Na kraju je obolio, veliko bogatstvo je potrošio na svoje liječenje, ali je ipak umro jer je bolovao od karcinoma i to je jako negativno odjeknulo u javnosti... Postoji

nerazmjer mali je dio bogatih, a jako je veliki dio siromašnih, gladnih...

Fra Ilija Barišić je već 40 god. na istočnom dijelu Konga pa on najbolje poznaje stanje u tom području i to govori iz svog iskustva.

16. Mi ne možemo utjecati na svjetski poredak, ali kako svatko od nas može pomoći?

Može se pomoći i molitvom i konkretnim priložima. Mi imamo molitvene zajednice, svaka biskupija ima organizirane misijske zajednice, za našu biskupiju je za misije zadužen župnik u Klancu vlč. Ivica Miloš. Treća nedjelja u listopadu je misijska nedjelja kada sva milostinja ide za misije, ali i svatko može

pomoći svojim prilozima. Možemo se odlučiti i za kumstvo i plaćati troškove školovanja za jedno dijete. Znači, ako postoji dobra volja, tisuću načina ima da se ta dobra volja realizira i konkretno pomogne.

17. Da li ste zadovoljni svojim doprinosom tijekom boravka u Kongu? Koliko ovo iskustvo utjecalo na Vas, da li Vas je promijenilo?

Kako sam se vratio prvog ožujka dosta razmišljam, meditiram, i to je dosta utjecalo na mene samoga. Prvi susret sa misijskim krajevima, ostavilo na mene snažan dojam. Već sad mogu reći da mi

ti ljudi i djeca nekako nedostaju i ostala je određena nostalgija prema njima i čežnja za ponovnim posjetom kad se ukaže prilika. Čovjek, čim je među njima već je velika stvar, a kad i nešto pomogne i ostavi, doprinese, učini... Radost u očima i osmjech te djece, a i odraslih čovjeka ne mogu ostaviti ravnodušnim.

18. Planirate li ponovno posjetiti Afriku?

Kad su me pitali da li bih išao opet nisam ni razmišljao, naravno opet bih išao, čim se ukaže prilika.

Gore: crkva izvana; Dolje misa - ples za vrijeme mise

Djeca

Stambene kuće - glavna hrana palenta i riža

CARITAS GOSPIČKO-SENJSKE BISKUPIJE OBILJEŽIO DAN ŽIVOTA

(Ogulin, 4. 2. 2013. Z.R.) - Caritas Gospičko-senjske biskupije tradicionalno je obilježio Dan života posjetom porođnim odjelima Općih bolnica na području biskupije u Gospiću i Ogulinu. Dan života obilježili su u ponedjeljak 4. veljače i tom prilikom su darovali novčanim

prilozima i poklonima mlade majke i trudnice zatečene na odjelima.

U Gospiću su novčanim darovima od 500 kuna darovane dvije mlade majke kao i 4 trudnice zatečene na odjelima koje je Caritas darovao prigodnim poklonima. U Općoj bolnici Ogulin darovane su mlade majke i 4 trudnice.

Kako je istaknula tajnica Caritasa Ivana Bilen ovo je već tradicija da Caritas odaje poštovanje onima koji su izabrali život posjećujući ih i dajući im skromni doprinos u njihovom nastojanju da se u obiteljima čuje više dječjeg plača i smijeha.

HODOČAŠĆE GOSPIČKOG DEKANATA NA UDBINU

(Gospić, 17. 2. 2013.) - Na prvu korizmenu nedjelju 17. veljače održano je korizmeno hodočašće vjernika Gospićkog dekanata na Udbinu kao prvog među dekanatima Gospićko-senjske biskupije. U Crkvi hrvatskih mučenika okupilo se na Udbini 300 vjernika na čelu sa župnikom i dekanom gospićkim mons. Milom Čančarom i ostalim župnicima dekanata. Hodočašće je započelo pokorničkim bogoslužjem i pobožnošću križnog puta koji se zbog vremena održao u crkvi.

Na početku misnog slavlja koje je predslavio Gospićko-senjski biskup mons. dr. Mile Bogović podatke o dekanatu iznio je dekan mons. Čančar. U svojoj propovijedi biskup Bogović je govorio o potrebi nošenja svojih križeva u vremenu korizme a osvrnuo se i na povlačenje Pape.

Korizmeno vrijeme je poziv da se vježbamo u nošenju svih naših životnih križeva. U prošlom tjednu imali smo i Dan bolesnika. Bolest i druge životne kušnje nisu tek neko nužno zlo. Za kršćanina oni su prilika da doprinesemo spasenju

svojem i svoje braće. Svaki će to činiti na svoj način. Današnji papa je izabrao upravo taj dan da objavi kako mu njegove tjelesne snage ne dopuštaju da i dalje nosi tešku zadaću Petrovog nasljednika i da će za Crkvu nastaviti molitvom u samoći i nošenjem svoga križa nemoći i bolesti. Štošta je o tom događaju napisano. Ja bih rekao dvije stvari. Prvo, jasno je da ljudi njegovih godina – pa i mnogo prije - odlaze sa svojih položaja u mirovinu. Ne treba posebno tumačiti zašto oni to čine, odnosno zašto je tako propisano. U tom smislu Papa je učinio nešto uobičajeno.

Ipak to nije u potpunosti tako, jer Crkva i njezine ustanove imaju svoju dugogodišnju praksu. One ustanove koje su od jučer, mogu lako mijenjati praksu. Nije lako uvesti neku praksu koja se razlikuje od cjelokupne dosadašnje prakse. Spominju se u medijima neki pape u dalekoj prošlosti koji su to isto učinili. No, ti slučajevi zbili su se u izvanrednim okolnostima kada nije odlučivala samo osobna slobodna volja i svijest o vlastitim tjelesnim

slabostima, nego neki drugi razlozi. U ovom slučaju nije Benedikt XVI. bio prisiljen nekom vanjskim razlozima. To je njegova osobna odluka utemeljena na godinama i fizičkoj slabosti. Ti razlozi uzimaju se kao mjerodavni u suvremenom svijetu i on ih je primijenio na svoj slučaj. Mnogi su očekivali od Pape da takav potez povuku i prije. Crkvena teorija je to omogućivala, ali je praksa bila drukčija. Sada je, vjerujemo, nastupilo i u praksi ono što je teoretski bilo predviđeno. Svakako je to hrabri iskorak jednog vrhunskog teologa i ljubitelja Crkve. Mogao je, naime, očekivati da će biti krivih tumačenja njegova koraka, što se i dogodilo.

Nakon mise hodočasnici su došli u kriptu Crkve gdje im je domaćin, upravitelj svetišta i župnik i dekan Udbinski mons. mr. Tomislav Rogić prezentirao film o vremenu dolaska Hrvata na ovaj prostor pa do gradnje Crkve hrvatskih mučenika. Biskup Bogović je na kraju podsjetio o završenim fazama gradnje svetišta na Udbini te preostalim poslovima.

Sveto pismo za slijepe osobe - tribina u Gospiću

Snimljena je kroz projekat „SOBA SUSRETA“, autora Mirka Hrkača i urednika Zvučne Biblije, člana Udruge „ZAMISLI“, za potrebe slijepe osobe.

Zvučna Biblija snimljena je u studiju HKR Radija, Voćarska 106. Zagreb. Uz suglasnost Kršćanske Sadašnjosti, Marulićev trg 14. zagreb, čitana Jeruzalemska Biblija izdanje 2003.godine, dodatci, Biblijske starine, autora A. Rebića, dok. Učiteljstva Crkve SP – dar Božji.

Čitaju: Rajko Bundalo, Lejdi Oreb, Ivan Džaja, sestra Beata Prkačin, Domagoj Pejić, sestra Slavka Sente, Božo Barun, Marija Žebec, fra Ivan Bradarić, Luka Balvan, Rene Medvešek, Robert Rukavina, Đuro Matić, Zvonimir Ancić, Svjetlana Marijon, i TANJA POPEC. Materijalno snimanje su pomogli: Prvostolni Kaptol Zagrebački, Marko Perković Thompson, organizatori i sudionici turneje „Bilo jednom u Hrvatskoj“, odbor za dodjelu državne nagrade za sport Franjo Bučar, HNS, VMD promet, Eltox, Aquart, Veritas glasnik Sv. A. Padovanskog, Practic auto škola, Romana, Simon, Inga, Ivana, Stjepan, Ilija, Nikola, Jela, Vera, Jelena, Drago, Marina, Janja, Marina, Franjo, Andrea, HG Spot.

<http://www.zakladacv.hr/zbiblija.html>

Župa Navještenja BDM i Grad Gospić
Savjet mladih LSŽ

TRIBINA "ŽIVOT I VJERA"

TEMA:

**SV. PISMO
ZA SLIJEPE**

ZVUČNA
BIBLIJA

GOST
Mirko Hrkač
upravitelj Zaklade „Čujem, vjerujem, vidim“

UTORAK
19. 2. 2013. u 19,00 sati
Dvorana KIC-a – Gospić

Glazbeni program: VIS "Angelus"

KORIZMENI SUSRET RODITELJA PRVO-PRIČESNIKA I KRIZMANIKA

U petak 15. 3. 2013. s početkom u 18:00 sati održana je tribina o Zdravstvenom odgoju koju je vodila voditeljica Obiteljskog centra Gospićko-senjske biskupije, gospođa Nives Tomić, ujedno i majka četvero djece. U svom je predavanju istaknula problem onoga što se nudi djeci u 4. modulu Zdravstvenog odgoja. Drugim riječima, to nije odgoj naše djece, nego preodgoj – naglasila je gospođa Nives.

Sam program je objavljen nakon što su škole donijele svoje programe za školsku

godinu. Taj program nitko nije vidio, nije postojala javna rasprava, a nastavnici nisu ni educirani te nema ni udžbenika. Želi se reći da je 4. modul neznanstven. Međutim, velik dio programa je neosporan, a to su prva tri modula.

Četvrti modul govori o spolno-rodnoj ravnopravnosti te ovim programom homoseksualizam ulazi kroz velika vrata u školu. Sva je literatura ponuđena od takvih udruga, a sve teme su sporne. Želi se naglasiti da je homoseksualan čin jednak

heteroseksualnom. Sve homoseksualne udruge su zadovoljne ovim modulom jer znaju da će sva djeca morati pohađati nastavu. „Zlo je bačeno, klica je posijana“ – pitanje je budućnosti naše djece.

Rodnom ideologijom se želi uništiti sve ono što je prirodno i što je od Boga. „Muško i žensko stvori ih“ – stoji u knjizi Postanka, ali rodnom ideologijom se želi djeci reći da, bez obzira na muški ili ženski spol koji nam je urođen, možemo birati neki drugi rod. Ovime se najviše

iskrivljuje obitelj i roditelji te djeca trebaju živjeti u tim stereotipima jer bi na taj način bili slobodniji. Zašto ne reći: „Ja sam muškarac s vaginom?“. To su riječi Amira Hodžića - organizatora transvestita i homoseksualaca u Zagrebu. Rodna ideologija negira spolove, uništava spolni identitet. Cilj je djecu zbuniti jer sebe trebaju prihvatiti u tom obliku koji bi se njima trebao sviđati. To je napad na muški i ženski spol.

U nordijskim zemljama provedeno je istraživanje gdje je dokazano da je spol u nama urođen te rodna ideologija nema znanstveni temelj. Zbog toga je i ukinut. Drugi sporni dio četvrtog modula je tema pornografije. Želi se naglasiti da pornografija ima didaktičku svrhu. Razdoblje djeteta od pete do dvanaeste godine je

razdoblje mirovanja. Stoga, pornografija može dovesti do traumatskih iskustava. O rodnoj ideologiji govori se već u četvrtom razredu. U petom razredu bi djeci trebalo progovoriti o temi masturbacije. Djetetu bi trebalo objasniti da je to normalno, ali da treba to raditi u svojoj sobi. Sve teme dolaze prerano dvije do tri godine i raspored tih tema je pogrešan. Na spolnost se gleda tehnicistički. Negira se ljubav i vjernost, jedino je važno da u spolnim odnosima nema nasilja i da se koristi zaštita.

Djeca trebaju biti djeca do puberteta. Ministarstvo negira pravo roditelja, nameće svjetonazor koji je suprotan svjetonazoru većine roditelja. Roditelj ima pravo odgajati svoje dijete na način koji on smatra ispravnim. To omogućuje Us-

tav Republike Hrvatske. Od 37 europskih zemalja Republika Hrvatska je 35. po redu po spolnim bolestima i mladenačkim trudnoćama.

Tim modulom se želi uništiti vjerska pripadnost Republike Hrvatske katoličkoj crkvi i tradicija koju gajimo stoljećima. Time se brak želi ukinuti i oskvrnuti sakrament braka. Želi se istaknuti da spolni odnos za nas nema značenje, ne spominje se život, a Bog je stvorio muško i žensko - to je spolnost i mjesto muškarca i žene je u braku.

„Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog i reče im: Plodite se, i množite i napunite zemlju i sebi je podložite!“

PROSLAVLJEN SVETI JOSIP

U ponedjeljak 18.3. s početkom u 17:00 sati u našoj župi bila je velika uskrсна ispovijed. Ova ispovijed je ujedno bila i priprema za naš župni blagdan. Pokorničko bogoslužje i svetu misu je predvodio poznati slovenski karizmatik Ciril Ćus, župnik župe sv. Arkandela Mihaela iz Žetala nedaleko Ptujja. Velečasni Ciril vjernicima je govorio o oprostima i božjoj ljubavi, a svoju je propovijed temeljio na svom vlastitom iskustvu i svojoj životnoj priči.

Djetinjstvo s ocem alkoholičarom

- Moj otac je bio alkoholičar. Do četrnaeste godine dobio sam više udaraca nego žlica u usta. Nisam znao što to znači očinska ljubav. Imao sam svega sedam godina kad sam počeo bježati iz kuće, spavati po štalamama sa životinjama, teško sam se nosio sa svakodnevnim obvezama i učenjem, bio sam depresivan i povlačio sam se u sebe. Više puta pomišljao sam o suicidu. Pitao sam se zašto je moj život takav, zašto je moj otac takav prema meni, a onda sam se susreo s Biblijom. Započeo sam je čitati i odlaziti na mise - posvjedočio je otac Ciril dodajući kako tad još uvijek nije oprostio svom ocu nasilniku, već da je do oprosta prošlo još neko vrijeme. Najprije je započeo zahva-

ljivati Bogu na svemu dobrom, ali i lošem u njegovu životu, a ocu koji ga je zlostavljao oprostio je nakon što se on teško razbolio.

- Nitko od nas nije mogao birati gdje će se roditi, kad će se roditi, kojeg spola će biti, tko će mu biti roditelji pa na kraju nitko nas nije pitao niti želimo li se roditi i živjeti. O tome je odlučio Bog koji nas voli i mi smo njegova djeca bez obzira tko smo, što smo i kakvi smo. On nam oprašta sve naše grijehе kad iskreno zazovemo njegovo ime i zatražimo oprost. Zato, oprostimo i mi svima onima koji su nam u životu učinili nešto ružno, nanijeli neku nepravdu ili bol.

Nema sreće bez oprosta

Pater Ciril kazao je kako je najteži od svih oprosta onaj samome sebi. Ispričao je kako ljudi često nisu zadovoljni svojim životom pa da u tom nezadovoljstvu često kažu kako si ne mogu oprostiti.

- Ne zaboravite da su svi ljudi koji su rođeni, svi mi koji smo večeras tu, ljubljena djeca Božja. Bog nas voli, uvijek i bezuvjetno. Zato, volimo i mi naše bližnje, pa i one koji su nam napravili nešto loše. Priđimo im i recimo: ja ti opraštam i ja te volim. Tek kad oprostimo mi ćemo biti zadovoljni i sretni.

19. 03. 2013. na svetog Josipa, u našoj župi proslavljena je svetkovina sv. Josipa, zaštitnika naše župe. Svete mise u 11:00 i 17:00 sati predvodio je vlč. Ciril Čus u zajedništvu sa domaćim župnikom vlč. Lukom Blaževićem te svećenicima iz Gospićkog dekanata. Svima je približio sv. Josipa tj. njegov život. Josip je bio Davidov potomak kraljevskog roda te je po njemu i Isus bio Davidov potomak. Radio je kao siromašni tesar iz Nazareta i u njegovoj je blizini Isus proveo svoje djetinjstvo i mla-

dost, živeći jednostavnim radničkim životom. Uz svoj tesarSKI rad, Josip je bio i vjernik. Molio je i čitao Sveto pismo, pristao je vršiti volju Božju i da Bog po njegovu životu čini svoja djela. Josip je bio toliko spreman Bogu vjerovati, da nije sumnjao ni onda kada mu je Bog govorio u snovima. Drugim riječima, Josip je bio dobro upućen u Božje govore. Bio je pobožan čovjek, znao je ići pravim putem. Imao je plemenitu dušu, primio je Mariju i Isusa pod svoj krov, pratio ih kroz život i

branio, prehranjivao ih je radom svojih ruku. Po duši je bio pravednik, tj. svetac, po dostojanstvu Marijin suprug, muž nebeske kraljice, a po zanimanju othranitelj Isusa, Sina Božjega. Bio je skroman, ponizan, šutljiv, nikada se nije uzdizao ili hvalisao pred ljudima. Stoga s radošću budimo i mi takvi, utecimo se sv. Josipu jer će nam on rado priskočiti u pomoć u bilo kakvom problemu, a napose u obiteljskim i materijalnim problemima.

RASPORED BOGOSLUŽJA

VELIKITJEDAN

VELIKA SRIJEDA

Gospić - 10.30 sati, misa posvete ulja u katedrali.

Lički Osik - 18 sati sveta misa a od 17 sati ispovijed za one koji se još nisu stigli ispovjediti.

VELIKI ČETVRTAK

Lički Osik - 18 sati misa VEČERE GOSPODNJE, pranje nogu apostolima.

VELIKI PETAK

Vukava - 14 sati KRIŽNI PUT.

Lički Osik - 18 sati obredi VELIKOG PETKA.

VELIKA SUBOTA

Široka Kula - 19 sati misa bdijenja i blagoslov uskrsnog jela.

Lički Osik - 21 sati misa bdijenja i blagoslov uskrsnog jela.

USKRS - SVETE MISE

Široka Kula - 9 sati

Lički Osik - 11 sati

USKRSNI PONEĐELJAK

Lički Osik - sveta misa u 11 sati

NAJAVA DOGAĐANJA U ŽUPI

SVETI MARKO u BUDAKU - 25. travnja 2013. god.

Sвета misa biti će popodne u 17 sati

KRIZMA - LIČKI OSIK - 1. svibnja 2013. god.

Priprema se 30 kandidat osmog razreda naše župe.

Sakrament Krizme podijelit će naš biskup dr. Mile Bogović za vrijeme svete mise koja će biti u 11 sati.

PRVA SVETA PRIČEST - LIČKI OSIK - 12. svibnja 2013. god.

Za slavlje Prve sv. Pričesti pripremaju se polaznici trećeg razreda osnovne škole. Sveta misa je u 11 sati.

DUHOVI - MUŠALUK - 19. svibnja 2013. god.

Sвета misa u Mušaluku crkvi Duha Svetog je u 11 sati.